

ПОЖИТТЄВА АРМІЙСЬКА "МІТКА"

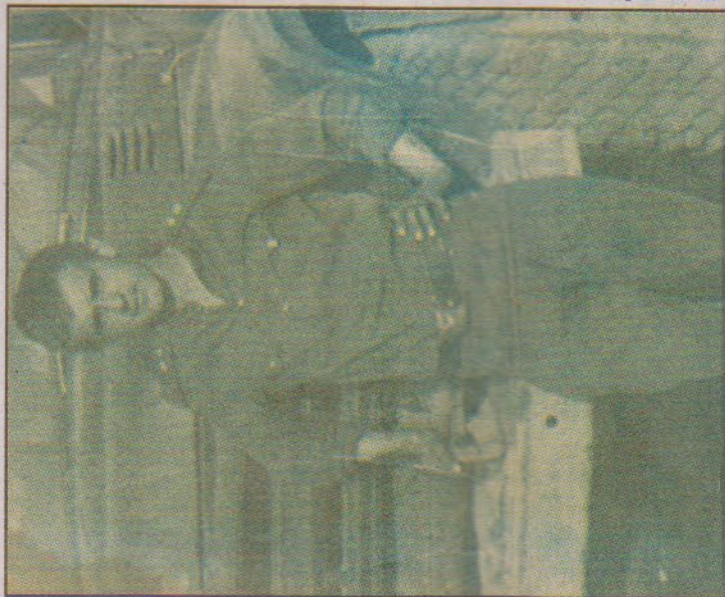
60-річний житель с.Річиця Григорій Кіндратович Сьох дотепер згадує свої армійські будні в Комі АРСР, де, під час виконання службових обов'язків, отримав травму ока, втратив його і в 19 років дочасно повернувся додому пожиттєвим інвалідом по зору...

З цим, цікавої долі, чоловіком я познайомився випадково – під час перебування у Річицькій сільраді. Тож, зустрівшись з Григорієм Кіндратовичем, розговорилися про його службу в лавах Радянської Армії та при яких обставинах він отримав там своє каліцтво. Не дивлячись на доволі нелегкі для нього спогади, мій співрозмовник все ж погодився повідати про той період понад 30-річної давності.

Перед армією я встиг закінчити курси водіїв, - розповідає Григорій Кіндратович, - відтак, служити потрапив в автомобільну роту. Місце служби випало нелегке і не близьке – Комі АРСР, майже за полярем колом. Станція, де дислокувалась наша війська частина, носила назву Жешарт і знаходилась в глибокій тайзі, далеченько від великих населених пунктів цього краю – Воркути, Печори, Сиктивкарю. Там, в суворих умовах крайньої Півночі, служити спочатку було важко: одні літше морози нерідко сягали до -54°C, від них все аж тріщало кругом. А в середньому температурі взимку становила в межах 38-44 градуси з позначкою мінус. Тож, недарма про тамтешній клімат існує поговорка: "Дев'ять місяців – зима, останні – літото..." Згодом трохи звик і солдатські будні стали не такими й важкими. Першим моїм армійським автомобілем, якого я приїняв, був лісовозний ЗІЛ-164. Затим їздив на ЗІЛ-130-му ЗІЛу з бочкою – доставляв нею з тайгового джерела питну воду, оскільки своєї чистої води в частині не було – місцевість надто була низькою і

відірвався від крока і гострим кінцем зачепив мені ліве око... Травма виявилась настільки серйозною, що мене відразу доставили у армійський госпіталь в м.Кіров, де терміново прооперували. На жаль, врятувати пошкоджене тросом око не вдалося, його довелося видалити... Сталося це у 1970-му році...

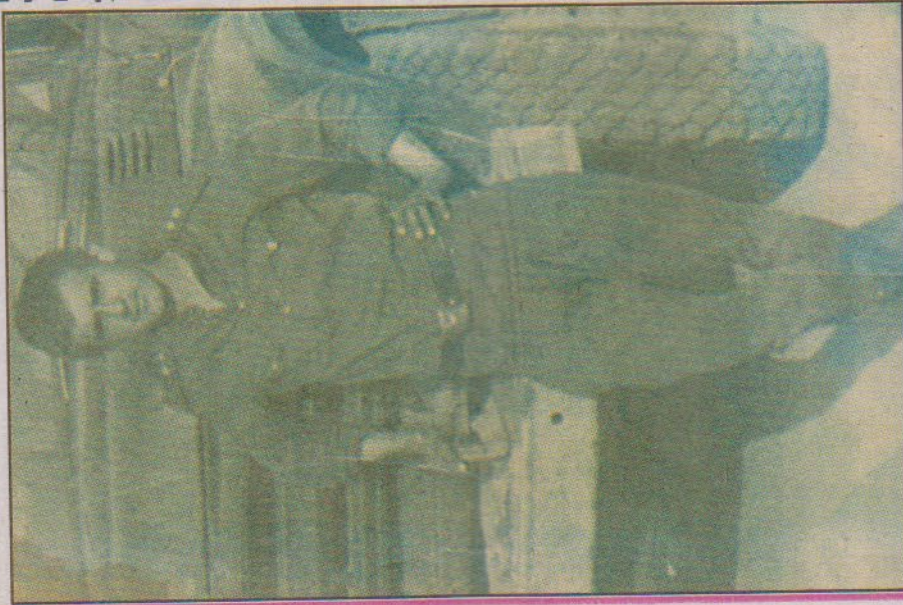
Лікувався Григорій у госпіталі довгих шість місяців – за цей час йому виготовили і поставили скляний протез в очне яблуко. Згодом розпрощався зі службою – виплативши страховку в сумі 1000 карбованців, солдата комісували. Запитую: чи писав батькам додому про лихо, що трапилось? – Ні, - каже. – Не хотів, аби вони хвилювалися. Пові-домляв, що служба йде добре, що й далі кручу баранку... Коли вже з'явився на парозі, розповів про нещасний випадок з тросом, який трапився під час виконання службових обов'язків. Втім вдома, коли Григорій пішов оформляти групу інвалідності – йому відмовили. "Сказали, що мені взагалі ніяка група не положена, - розповідає далі Григорій Кіндратович. – Мовляв, не вистачає підтверджувальних документів про каліцтво в армії, а те, що я бачу лише одним оком, а замість другого стоїть скляний протез, нікого не цікавило. Мусив їхати назад у Комі АРСР, у свою військову частину та ті медичні заклади, в яких лікувався, щоб зібрати необхідні документи. Але не жалю, бо ще два тижні провів час зі своїми товаришами-солдатами, серед яких були і мої земляки з Зарічненського району, і за якими

перебуваю. А, як відомо, третя група – робоча, тож пішов працювати. Спершу 10 років був заправщиком у своєму колгоспі – завідував паливно-мастильними матеріалами. Потім бригадним обліковцем, з тим – механіком на фермі. Загалом, маю 23 роки колгоспного стажу. Нині перебуваю вже на пенсії, займаюсь домашнім господарством і, по мірі сил, допомагаю двом своїм синам. Після армійського госпіталю їздив у Київ і в київську клініку лікуватися – там мені поставили більш сучасний протез. Зараз він, на перший погляд, нічим не відрізняється від мого правого ока, навіть за кольором зрачка схожий. Проте, бачити ним я не можу..."

Ось такою нещасливою вдалась перервана військова служба Григорія Сьоха. Отож, якщо дещо трохи незвичний, примружений

річної давності.

кару. Там, в суворих умовах армії, що трапилося? – Ні, – каже. – Не хотів, аби вони хвилювалися. Пові-домляв, що служба йде добре, що й далі кручу баранку... Коли вже з'явився на порозі, розповів про нещасний випадок з тросом, який трапився під час виконання службових обов'язків. Втім вдома, коли Григорій пішов оформляти групу інвалідності – йому відмовили. "Сказали, що мені взагалі ніяка група не положена, – розповідає далі Григорій Кіндратович. – Мовляв, не вистачає підтверджувальних документів про каліцтво в армії, а те, що я бачу лише одним оком, а замість другого стоїть скляний протез, нікого не цікавило. Мусив їхати назад у Комі АРСР, у свою військову частину та ті медичні заклади, в яких лікувався, щоб зібрати необхідні документи. Але не жалію, бо ще два тижні провів час зі своїми товаришами-солдатами з Зарічненського району, і за якими вже встиг скучити. Привіз я ті документи, а в Пенсійному фонді все одно не вірять – посилають ще й письмовий запит у мою частину... Зрештою, таки дали мені найнижчу, третю групу інвалідності по зору, на якій і досі

кам додому про лихо, що трапилося? – Ні, – каже. – Не хотів, аби вони хвилювалися. Пові-домляв, що служба йде добре, що й далі кручу баранку... Коли вже з'явився на порозі, розповів про нещасний випадок з тросом, який трапився під час виконання службових обов'язків. Втім вдома, коли Григорій пішов оформляти групу інвалідності – йому відмовили. "Сказали, що мені взагалі ніяка група не положена, – розповідає далі Григорій Кіндратович. – Мовляв, не вистачає підтверджувальних документів про каліцтво в армії, а те, що я бачу лише одним оком, а замість другого стоїть скляний протез, нікого не цікавило. Мусив їхати назад у Комі АРСР, у свою військову частину та ті медичні заклади, в яких лікувався, щоб зібрати необхідні документи. Але не жалію, бо ще два тижні провів час зі своїми товаришами-солдатами з Зарічненського району, і за якими вже встиг скучити. Привіз я ті документи, а в Пенсійному фонді все одно не вірять – посилають ще й письмовий запит у мою частину... Зрештою, таки дали мені найнижчу, третю групу інвалідності по зору, на якій і досі

перебуваю. А, як відомо, третя група – робоча, тож пішов працювати. Спершу 10 років був заправщиком у своєму колгоспі – завідував паливно-мастильними матеріалами. Потім бригадним обліковцем, згодом – механіком на фермі. Загалом, маю 23 роки колгоспного стажу. Нині перебуваю вже на пенсії, займаюсь домашнім господарством і, по мірі сил, допомагаю двом своїм синам. Після армійського госпіталю їздив і в київську клініку лікуватися – там мені поставили більш сучасний протез. Зараз він, на перший погляд, нічим не відрізняється від мого правого ока, навіть за кольором зрачка схожий. Проте, бачити ним я не можу..."

Ось такою нещасливою вида-лась перервана військова служба Григорія Сьоха. Отож, якщо децю трохи незвичний, примружений погляд мого співрозмовника може видається комусь, що він ніби десь хильнув зайвого – це не так. Насправді це – пожиттєва р-мійська "мітка" від сталевого тросу, який і зробив його інвалідом.

СЕРГІЙ ТИШКОВЕЦЬ